

Oán Hận

"Thương anh, em vẫn đợi chờ
Nhớ anh mắt lệ hoen mờ anh hay?
Tình mình xin chớ đổi thay

Để câu yêu chẳng lung lay nào nùng"

Diễm ngồi đọc lá thư mà nàng đã viết vào tối hôm qua, tính là sẽ đi bỏ thư vào sáng nay nhưng tính sao nàng lại lưu luyến và muốn đọc thêm lần nữa... Rồi như chợt nhớ thêm điều gì đó. Diễm vội lấy cây viết và ghi ngay phần tái bút bốn câu thơ mà trong đó cả tâm trạng thương nhớ dành trọn về Nghĩa nơi phương trời xa xăm nào đó...

Huyt huyt... Tiếng xa máy mỗi lúc tiến gần hơn. Diễm biết là Nghĩa đó nên nàng giả vờ nép mình vào một góc. Đợi cho xe Nghĩa tắt máy và hướng về bằng ghế điểm hẹn mà chàng và nàng thường đến.

"Hù"

"Trời ơi anh này, tính làm anh giết mình, ai ngờ anh làm em giết mình lại thì đúng hơn. Thật là Vô Quyet Dày có Móng Tay Nhọn mà" giọng Diễm hoảng hốt kêu lên.

"hihihihi anh biết là em sẽ núp đâu đây mà, em có biết là sao anh đến trễ không nè?" Nghĩa vụt hỏi

"Ai mà biết đâu, lỡ giữa đường bị cô nào bắt cóc rồi quên em thì sao?" giọng lí lắc của Diễm cất lên.

"Không phải đâu, anh quên khuấy đi là hôm nay có hẹn với mấy người đến coi mua xe đó nên anh mới đến trễ đó. Tuần sau họ lại nhà chồng tiền và lấy chiếc xe này đó em à"

"Vây hà? Rồi chừng nào người ta dọn vào nhà anh?"

"Chắc khoảng cuối tháng gì đó em à, chắc đợi gia đình anh đi rồi mới dọn vào đó. Vì là chốn quen biết nên họ dễ dãi cho đó em" Nghĩa tâm sự.

"Vây là anh vui rồi còn gì nữa nè, em nghe nói bên Mỹ người ta sống rất là sung sướng đó phải không anh?" Diễm hồn nhiên hỏi nhỏ.

"Thì cũng tùy thôi em à, ai làm nhiều thì hưởng nhiều thôi em" Nghĩa phì cười thật vậy. Ở Mỹ không như ba má Nghĩa nghĩ. Sau khi nhận được hộ chiếu và giấy tờ thủ tục, sơ vấn. Ông bà Đạt dường như vui vẻ ra. Hồ sơ bảo lãnh của gia đình ông đến mỗi hôm nay mới được lục ra, "Vây là thằng Nghĩa, con Thuý sắp được n*? mặt cùng chúng bạn rồi đó bà à". Câu nói này mà Nghĩa nghe như nhảm chán vì mỗi khi vui là ba chàng thường đem ra bàn luận cùng chàng.

"Vây anh nghĩ sao, anh có ý định trở về thăm em và con không?" Câu hỏi của Diễm đã đánh thức những dòng suy nghĩ của Nghĩa tự nãy giờ "Em nói cái gì em lập lại anh nghe?" Anh về thăm em và con? Em nói vậy là có ý nghĩ gì? Chẳng lẽ em..." Câu nói đứt quãng của Nghĩa tỏ lên một sự bất ngờ và khó hiểu.

"Oh, không em chỉ hỏi anh mai mốt anh sẽ về thăm lại em và con cháu bà con anh không?" Diễm vội đáp nhanh "anh không nghĩ cái danh từ 'con mà em nói ám chỉ bà con thôi đâu... mà chẳng lẽ em nói chuyện với anh nhanh đến nỗi bị đứt hơi giữa chừng? Anh không nghĩ thế đâu Diễm à. Cho anh hỏi thật nhe, bộ em có thai với anh hả Diễm?" Câu hỏi sau cùng của Nghĩa dường như đã đọc được ý nghĩ trong đầu nàng " Em.. em.. em.. đã.. đã lỡ có con với anh rồi anh Nghĩa à" Diễm bật khóc.

"Trời ơi, sao em không cho anh hay sớm?" Nghĩa quát tháo. Chợt nhớ ra điều gì Nghĩa dẫn giọng xuống trở nhỏ nhẹ và nghe dễ chịu hơn.

"Bây giờ em tính làm sao?" Nghĩa hỏi Diễm.

"Em có biết gì đâu, em dấu mẹ đó. Trời ơi, bà mà hay là đầu em trọc luôn còn gửi em vo chùa làm ni cô luôn đó anh à" Diễm nửa đùa nửa thật.

"Đến phút này còn giỡn nữa sao em, chạy dắt dò lên cổ rồi kìa em ơi" Nghĩa thở cái mạnh như có gì làm chàng khó thở và khó xử lắm thì phải.

"Em có thai được mấy tháng rồi?" Nghĩa hỏi Diễm

"Tháng này là được hai tháng đó anh ơi, em lo quá đi, anh đi rồi không biết là em sẽ ra sao nữa đây? Liệu anh có quay trở về hay không, xứ Mỹ giàu sang em lo là anh sẽ bỏ quên con tìm lại nơi đó và sẽ không trở về" Diễm tự nhiên nói một tràng làm Nghĩa cảm thấy khó xử vô cùng "Sao em nghĩ ai cũng như vậy hết sao, ngón tay cũng có ngón dài ngón ngắn thì đàn ông cũng vậy thôi em ơi, anh sẽ không phụ em đâu, và lại anh biết em có con với anh rồi anh sẽ không có lý do nào làm anh bỏ em được cả" Nghĩa dỗ ngọt Diễm

"Vây anh đi bao lâu anh trở về?"

"Anh không biết được em à, tùy theo cuộc sống và hoàn cảnh nhưng anh hứa anh sẽ thường xuyên

liên lạc với em và sẽ bảo lãnh em qua khi anh có việc làm ổn định"

Vậy thì em chờ anh nhe anh Nghĩa" Đó là câu cuối cùng Diễm đã mạnh dạn nói câu đơi Nghĩa. Trời chiều hôm nay thật u ám, những chiếc lá vàng bay lất phất, cơn gió càng lúc càng mạnh hơn như cuốn trôi đi bao quá khứ*' của năm về trước. Diễm vừa nhận được thư của Nghĩa ngày hôm qua, thì tối đến nàng đã viết hồi âm cho Nghĩa liền. Bây giờ cầm chiếc phong bì chưa dán. Bên trong là lá thư chưa gửi kèm theo là cả chuỗi dài thương nhớ. Từ lúc bụng mang dạ chửa cho đến khi con Ân kết quả của Nghĩa và Diễm được 6 tháng. Nghĩa xa mẹ con nàng cũng cả năm rồi mà sao nàng cứ ngỡ như vừa xa cách ngày hôm qua. Vì mỗi tuần nàng đều nhận được thư của chàng cả. Không lá thư nào là không nói về sự nhớ thương và chờ đợi của chàng. "Anh ấy thật là một người chồng, người cha tốt đó mẹ ạ" Diễm đã từng khoe với mẹ nàng khi mỗi lần nàng nhận được lá thư của Nghĩa. Nàng đều làm như thế vì biết rằng mẹ nàng luôn có thành kiến với nghĩa, vì sau khi nghe con mình lỡ có thai thì bà đành ngậm đắng nuốt cay mà chịu trận. Thay vì chửi bới Diễm, bà đã không làm như Diễm đã từng nghĩ. Bà đã hết lòng khuyên nhủ con. Vì bà biết rằng ở lứa tuổi 20 là lứa tuổi bông bột và đại khờ cho nên sự thương hại thường nhiều hơn là chửi mắng và đánh đập.

"Con đang làm gì đó hả?" Tiếng mẹ hỏi nhỏ từ sau lưng nàng

"Dạ, con mới nhận được thư anh Nghĩa đó mẹ à" Diễm mỉm cười hăng diện đáp

"Lại cũng thẳng Nghĩa à" Mẹ Diễm phì cười. Diễm không đáp gì chỉ nhướn miệng cười. Chợt nhớ rằng nàng đã xem chút nữa quên đi gửi là thư cho anh Nghĩa, Diễm vội vàng đi ngay kéo bên kia xứ lạ có người trách móc nàng thì khổ. Vừa đi Diễm vừa ngẫm nghĩ "Giá như anh Nghĩa ở lại đây thì bây giờ có lẽ nàng và anh Nghĩa, bé Ân sẽ sống rất hạnh phúc"

Con đi về rồi đó à? Tiếng mẹ Diễm hỏi giọng lại từ phòng ăn. "À hồi nãy có thẳng phát thư lại cho con đó. Mẹ tính lãnh giùm con nhưng chắc là thư bảo đảm hay gì đó nên nó nói phải gặp con đó Diễm. Nó nói ngày mai nó sẽ trở lại gi đó." "Vậy hả mẹ?"

Căn phòng ăn chỉ vỏ vụn ngoài chiếc bàn ăn dành đủ cho 3 người và ba chiếc ghế. Dắt bé Ân trên chiếc bộ gỗ được trải phía trên là chiến mền.

Diễm tiếp mẹ nàng dọn cơm ra.

"Mẹ à, dường như có tiếng ai gõ cửa thì phải đó, mẹ ra mở giùm con đi, con đang bận tay rửa salad nè mẹ" Diễm nói với mẹ nàng

"Để đó mẹ"

"Diễm ơi, ra lãnh thư gì kia con"

"Dạ, thưa mẹ con ra ngay"

Không cần lau tay, Diễm đoán biết là quà của Nghĩa gửi về phụ giúp mẹ con nàng mà nên nàng mừng lắm. Gặp người đưa thư, cũng như thường lệ kí tên vào phần lãnh thư bảo đảm Diễm vội xé thư ra và đọc. Với dòng chữ báo tin nhận tiền cho địa, chỉ đi lảng không có gì hơn cả. Nàng thầm cảm ơn thượng đế, cảm ơn Nghĩa đã giúp đỡ nàng và mà mẹ con nàng trong lúc túng quẫn này.

Trời còn sớm con đi đâu mà vội vậy? Từ đây đón xe lên đó có bao lâu mà quỳnh lên dữ vậy?" Tiếng mẹ Diễm còn ngáy ngủ nhưng vẫn nghe được bước nhẹ nhàng của con. " Đi sớm đỡ hơn mẹ ơi, lãnh tiền phải ch*` đơi xếp hàng lâu lắm" tiếng Diễm nhỏ nhẹ cố giữ giấc ngủ cho mẹ nàng. Hôm nay người đi lãnh quà thật ít, chỉ có 20 phút là đã đến phiên của nàng rồi. Người nhân viên mỉm cười nhìn Diễm như có vẻ thăm ghen vì nàng. Diễm mỉm cười đáp lại và mắt nàng trở nên vụt sáng khi biết mình sẽ lãnh được số tiền thật lớn và kèm theo một món quà của Nghĩa dành tặng nàng, \$5000 Mỹ Kim. Ôi sao số tiền quá lớn làm sao nàng có thể tưởng tượng ra được. Không như lần trước chỉ là 100 rồi 200 con số này cứ xoay dần cùng năm tháng. Những câu hỏi vụt tìm đến với nàng không biết là bên ấy Nghĩa ra sao mà tại sao lại gửi về cho nàng nhiều thế? Có lần Nghĩa còn than là công việc và hãng chàng làm còn làm khó dễ chàng mà. Vì cớ gì sao Nghĩa lại giúp đỡ nàng quá lớn? Không cần suy nghĩ do dự, Diễm làm lệ mọi thủ tục nhận tiền xong và lên xe đồ hướng trở về nhà. Vừa bước chân vào nhà thì mẹ nàng đã cho nàng hay hôm nay nàng lại có thư của Nghĩa nữa. Điều này càng làm cho nàng khó hiểu hơn. Tại vì sao Nghĩa có nhiều tiền và gửi về cho nàng? Tại vì sao Nghĩa viết cho nàng hai lá thư chỉ cách nhau một ngày? Tò mò Diễm mới vội mở cái chiếc thùng quà mà chàng đã tặng kèm cùng với quà 5000 mỹ Kim đó.

"Oh, đẹp quá mẹ ơi" Diễm la lên.

"Wơ thật là đẹp con hả" mẹ Diễm cũng phụ họa với con nàng món quà thật không gì khác hơn là chiếc áo cưới màu trắng tinh thật đẹp. Diễm nghĩ là anh Nghĩa sắp về đón mẹ con nàng sang rồi nên mới tặng mẹ con nàng nhiều tiền để lo thủ tục và chiếc và chiếc áo cưới này đây. Diễm nghĩ trong bụng như thế đấy không kèm được sự ưa thích, nàng ngời bật dây muốn tự mình thử chiếc áo đắt tiền và tuyệt đẹp này. Một mảnh giấy nhỏ rơi cuống từ bên trong áo cưới. Diễm khom mình cúi xuống và mở ra đọc nàng tưởng chừng như những lời yêu thương nhắn gửi còn tiềm đọng trong

chiếc áo cưới này.

Hawaii ngày 16 tháng 4 năm 1994,

Diễm yêu thương,

Đâu thư anh có đôi hàng kính gửi đến mẹ, mẹ vẫn mạnh hả em? Cho anh có đôi hàng kính thăm mẹ em nhé. Còn em dạo này ra sao rồi, con của chúng ta ra sao rồi hả em? Anh rất là nhớ con lắm đó em à. Cho anh nói chuyện với con vài hàng nha em. Bé Ân của ba ơi, ba tề lể phải không con nè? Con có trách ba không hờ con? Ba đã xa mẹ con đã đành và lại còn muốn xa con luôn đó Ân à. Ba nhớ con lắm đó Ân ơi. Thôi em à, anh trò chuyện bấy nhiêu với con cũng đủ lắm rồi. Bây giờ anh muốn hôn em kìa Diễm à. Anh rất là nhớ em đó Diễm ơi, em có biết không anh đêm từng đêm anh thầm khấn cho hai chúng mình sớm ngày đoàn tụ với nhau. Không có lúc nào anh nhớ em nhiều và da diết như lúc này. Anh muốn được nhìn em và con cười đó Diễm à. Mỗi lần đi ra phố anh nhìn thấy những cặp vợ chồng khác họ hạnh phúc anh thầm phát ghen lên được. Anh biết anh ra đi là đã có lỗi với em và con rồi huống chi một ngày nào đó em hiểu ra sự thật là em đã mất anh vĩnh viễn thì em và con sẽ sống ra sao? Diễm ơi, anh thật là tan nát cả lòng khi nghĩ đến chuyện từ ly nhưng em ơi cái khoảng cách vô hình đã xui khiến cho chúng mình không được gần nhau. Món quà 5000 đô anh tặng cho em làm vốn buôn bán sau này, còn chiếc áo cưới này tặng em. Anh rất tiếc và hối hận việc anh làm ngáy xưa. Anh tiếc cho em tuổi thơ ngây đời con gái em đã mất, cũng vì thương anh em chịu nhiều thua thiệt. Em lớn lên chưa một lần lên xe hoa mà phải đành chấp nhận nuôi con chờ chồng. Anh biết với quê hương anh là người không tình nghĩa đối với vợ hiền anh là kẻ chẳng thủy chung. Em ơi, cuộc đời thăng trầm nào ai hay. Một ngày nào đó anh ra đi em sẽ hiểu. Hiểu tại vì sao anh rời bỏ em và con, tại vì sao anh phải làm như vậy. Em ơi, có bữa tiệc nào mà không tàn phải không em? Thôi anh đi nhé, em ở lại lo cho con và cho mẹ. Mẹ lớn tuổi rồi nhớ hiếu thảo với mẹ nha. Anh của em.

Trọng Nghĩa

Vừa đọc xong là thư, diễm bỗng nhiên tối sầm cả mắt, tất cả vũ trụ trước mặt nàng dường như sụp đổ hoàn toàn, tại sao Nghĩa, chồng nàng hôm nay lại đan tâm bỏ rơi nàng? Tại vì sao Nghĩa lại bỏ rơi nàng trong khi nàng không có ý định gì hắt hủi chàng mà?

Mấy đêm liền Diễm đã khóc nhiều đến nỗi giờ sưng cả mắt. Nàng đã khóc đến nỗi nước mắt không còn để cho nàng khóc nữa. Nàng thật sự đã lắm khi tin lời đường mật và hứa hẹn của Nghĩa. Nghĩa đã thật sự bỏ quên con tim nơi hoa Kỳ rồi sao? Nghĩa đã xem Hawaii là thiên đường để cho chàng tạo lập sự nghiệp để quên mẹ con nàng hay sao? Mọi oán hận đều đổ xuống đầu Nghĩa.

Càng nhìn con ngủ Diễm càng bức bối hơn. Phải chi nàng không có cái của nợ này thì nàng đã sống hạnh phúc từ lâu lắm rồi. Càng ngày Diễm càng trở nên gắt gỏng. Nàng muốn đem bé Ân cho người ta nuôi. Nhưng nhờ mẹ nàng can thiệp nàng mới từ bỏ ý định đó. Cho đến một ngày nàng gặp lại Thuần người bạn thân của Nghĩa, thì nàng mới hiểu rõ có sự. Nghĩa chỉ vì muốn bảo lãnh cho mẹ con nàng sang Mỹ, Nghĩa đã làm nhiều công việc cực nhọc để hầu gom góp tiền đưa mẹ con nàng qua đoàn tụ. Nhưng sự đời nào ngờ trước được, người bạn mà chàng quen ngay trong hãng xưởng đã gạt gẫm chàng. Với số tiền gom góp được mấy tháng hai chàng đã tin và đưa cho Tín làm ăn. Tín đã biết rõ con người của Nghĩa thành thật và tin bạn. Tín đã dụ Nghĩa cùng kí tên chung trong văn đề mượn vốn nhà băng làm ăn. Mới đầu chàng còn do dự nhưng sau những lời ngọt dịu của Tín đã làm cho Nghĩa đồng ý ngay. Với khoa>ng nợ mà Nghĩa đã đứng ra lãnh dum Tín đã lên đến hai trăm Ngàn Mỹ Kim. Thế là Tín cao chạy xa bay bỏ lại Nghĩa, người đứng tên trong mọi giấy tờ đành ngậm đắng nuốt cay gánh chịu. Nghĩa buồn lắm, mỗi ngày là nỗi lo sợ của chàng mỗi dịp đến. Nhà băng quyết định đưa chàng ra toà nếu chàng không hoàn trả lại số nợ trong vòng một tháng.

Bước đường cùng đã dẫn Nghĩa vào vòng tư lự. Tiếng khóc người vợ trẻ càng tha thiết cùng với tiếng con thơ giọng vang lại làm Nghĩa khó chịu lắm. Chàng sợ chàng không giữ lời hứa cùng Diễm, chàng sợ chàng vào tù không ai lo cho mẹ con nàng, càng nghĩ càng suy khuyến Nghĩa trở nên liều lĩnh và hành động. Nghĩa gom góp số tiền cuối cùng mà chàng có được cũng hơn năm ngàn. Chàng lấy số bạc năm ngàn chàng gửi về cho Diễm và còn lại 5 trăm chàng đã mua ngay chiếc áo cưới tặng nàng. Nghĩa rất nhớ Diễm. Hễ mỗi khi đi dự đám cưới của bạn, Nghĩa đều nghĩ ngay đến Diễm. Nàng đã chịu nhiều đau khổ chờ đợi chàng chỉ vì phút dây yếu lòng của ngày xưa, không kềm nén nổi ham muốn của mình chàng đã hại cả cuộc đời Diễm. Để giờ đây Diễm phải một mình nuôi con. Còn chàng sắp mang thân tù tội nơi xứ người.. "xứ Mỹ không có gì vui sướng đâu em ơi" đó là câu nói nhảm gửi sau cùng trước khi nhắm mắt. Nghĩa đã dùng độc dược để kết liễu đời chàng ở tuổi 25. Nghĩa chết đi không ai biết được vì sao chàng tự tử và ngoài trừ Thuần là thằng bạn thân nhất từ nhỏ của chàng mà thôi.

"Thuận mày nếu có rãnh thì hãy sang thăm vợ tao, tao có lỗi với Diễm, tao sợ tao không thực hiện được lời hứa cùng nàng. Tao sợ khi tao đi rồi nàng không hiểu mà lại cho tao là kẻ phụ bạc. Mày hiểu tao lắm thì hãy thông cảm cho tao nhe Thuận. Tao van mày hãy tha thứ cho tao. Với mày tao là thằng bạn yếu hen, với vợ con tao là kẻ bạc nhược. Tao đã không đương đầu nổi với thực tế, tao đành ra đi đó thuận à" Đó là một đoạn trong thư mà Nghĩa đã viết cho Thuận cùng ngày với lá thư mà Nghĩa viết cho Diễm. Diễm ghen ngào không nói được câu nào. Nàng bây giờ mới hiểu tình của Nghĩa dành cho nàng là cao vời vợi.

"Anh Nghĩa ơi, anh đã vì mẹ con em mà chết thì mẹ con em cũng sẽ vì anh mà sống anh Nghĩa ơi" Ghen ngào trong câu nói rồi tắt lịm. Thuận chỉ còn nghe loáng thoáng trong câu thơ Diễm giọng lại:

"Thương anh em vẫn đợi chờ
Nhớ anh mắt lệ hoen mờ anh hay?
Tình mình xin chớ đổi thay
Để câu yêu chẳng lung lay nào nùng"